

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 413/2021-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Petra Molnára, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Ľuboša Szigetiho (sudca spravodajca) v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], t. č. vo výkone trestu odňatia slobody v Ústave na výkon väzby a Ústave na výkon trestu odňatia slobody [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Gergelyom Pšenákom, advokátska kancelária, M. R. Štefánika 30, Nové Zámky, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 1 TdoV 5/2018 z 1. marca 2021 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť a skutkový stav veci

1. Sťažovateľ sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 17. augusta 2021 domáha vyslovenia porušenia čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 50 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) č. k. 1 TdoV 5/2018 z 1. marca 2021. Žiada ďalej, aby bol rozsudok najvyššieho súdu zrušený.
2. Z ústavnej sťažnosti a pripojených listinných dôkazov vyplýva nasledovný skutkový stav veci:
3. Rozsudkom Špecializovaného trestného súdu Pezinok (ďalej len „špecializovaný súd“) č. k. PK-2T 33/2015-3108 zo 17. marca 2016 bol sťažovateľ uznaný vinným z obzvlášť závažného zločinu podvodu podľa § 221 ods. 1, 3 písm. c) a ods. 4 písm. a) s poukazom na § 138 písm. i) Trestného zákona na tom skutkovom základe, že v presne nezistenej dobe v prvej polovici januára 2015 v Košiciach sa mal spoločne s obžalovanými [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] dohodnúť, že získajú majetkový prospech fingovaným prevodom vlastníckych práv spoločnosti [REDAKOVANÉ], so sídlom [REDAKOVANÉ], ku konkrétne označeným nehnuteľnostiam, pričom sťažovateľ mal 9. februára 2015 na notárskom úrade vo Veľkých Kapušanoch zabezpečiť osvedčenie pravosti svojho podpisu na zmluve o zriadení záložného práva a mandátnej zmluve, 25. februára 2015 prostredníctvom inej

ním zabezpečenej osoby mal fiktívnu kúpnu zmluvu a návrh na vklad vlastníckeho práva predložiť do katastra nehnuteľností a napokon 26. februára 2015 bol vklad vlastníckeho práva do katastra nehnuteľností aj povolený. Obchodnej spoločnosti [REDAKOVANÉ] mala tým byť spôsobená škoda vo výške 810 000 eur. Sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 11 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

4. Proti rozsudku špecializovaného súdu podal sťažovateľ odvolanie s tým, že sa v konaní nepreukázalo spáchanie skutku, resp. že by sa sťažovateľ na skutku podieľal. Navrhol vykonať dôkazy, ktoré špecializovaný súd nevykonal, a tým mu odňal právo na spravodlivý súdny proces.

5. Rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 To 7/2016 z 18. augusta 2016 bol rozsudok špecializovaného súdu zrušený vo výroku o treste sťažovateľa, ako aj [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], pričom sťažovateľovi bol uložený trest odňatia slobody vo výmere 12 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, ako aj ochranný dohľad na dobu 2 rokov.

6. Následne sťažovateľ podal špecializovanému súdu návrh na povolenie obnovy konania, ktorý však bol uznesením č. k. PK-1Nt 1/2017 z 18. augusta 2017 zamietnutý. Uznesením najvyššieho súdu č. k. 3 Tost 30/2017 z 30. mája 2018 bola sťažnosť podaná sťažovateľom proti uzneseniu špecializovaného súdu o nepovolení obnovy konania zamietnutá. Najvyšší súd rozhodoval v senáte zloženom z JUDr. Šimonovej, JUDr. Serbovej a JUDr. Bargela. Proti druhostupňovému uzneseniu najvyššieho súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré však neskôr vzal späť.

7. Sťažovateľ podal dovolanie aj proti odvolaciemu rozsudku najvyššieho súdu č. k. 5 To 7/2016 z 18. augusta 2016. Zákonnosť a dôvodnosť podaného dovolania považoval za preukázanú prepismi zvukových záznamov z prípravného konania, z ktorých je evidentné, že spoluobvinení sa výslovne dohodli, že použijú sťažovateľa ako obeť trestného činu tak, aby všetky následky ich protiprávneho konania znášal on. Poukázal aj na nezákonnosť dôkazov spočívajúcich v prepisoch zvukových záznamov z priestorového odpočúvania vozidla TOYOTA YARIS používaného [REDAKOVANÉ], keďže s poukazom na § 114 Trestného poriadku príkaz na odpočúvanie vozidla vydal špecializovaný súd na osobu [REDAKOVANÉ]. Vyslovil názor, že bolo zásadným spôsobom porušené jeho právo na obhajobu v rámci práva na spravodlivý proces hlavne preto, že súd odmietol vykonať dôkaz vypočutím svedka [REDAKOVANÉ]. Argumentoval aj výpoveďou svedka [REDAKOVANÉ] v prípravnom konaní, ktorý uviedol skutočnosti meniace zistený skutkový stav. V tejto súvislosti žiadal, aby najvyšší súd ako dovolací súd, ale aj prokurátor zabezpečili do súdneho spisu zápisnicu o výsluchu svedka [REDAKOVANÉ] a aby na základe tejto výpovede bol vypočutý [REDAKOVANÉ]. Výsluch [REDAKOVANÉ] navrhoval vykonať spolu s [REDAKOVANÉ] v ich trestných veciach. Porušením práva sťažovateľa na spravodlivý proces bolo ovplyvnené aj konečné rozhodnutie o vine a treste, keďže nedošlo k znaleckému skúmaniu pravosti jeho podpisu na spornej zmluve o zriadení záložného práva a mandátnej zmluve a nebola na ten účel vypočutá svedkyňa [REDAKOVANÉ], ktorá bola prítomná pri podpisovaní zmluvy, a vie sa preto vyjadriť k jej obsahu, k okolnostiam a spôsobom konania [REDAKOVANÉ] voči sťažovateľovi. Namietal ďalej nevykonanie výsluchov svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] (policajtov), hoci títo sa vedeli vyjadriť k miere účasti [REDAKOVANÉ] na trestnom čine. Trval na výsluchu svedka [REDAKOVANÉ], keďže sa vie jednoznačne vyjadriť k osobe sťažovateľa a ku konaniu [REDAKOVANÉ], ktorý sa mu mal neustále vyhrážať. Zároveň svedok mal mať vedomosť o podnikateľských aktivitách sťažovateľa, ako aj o tom, že nikdy nemal v úmysle

podieľať sa na protiprávnych konaniach [REDAKOVANÉ]. Výpoveď tohto svedka mohla viesť k použitiu ustanovenia § 36 písm. e) Trestného zákona pri ukladaní trestu sťažovateľovi.

8. Dovolacím rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 1 TdoV 5/2018 z 1. marca 2021 bolo vyslovené, že odvolacím rozsudkom najvyššieho súdu č. k. 5 To 7/2016 z 18. augusta 2016 bol porušený zákon v neprospech [REDAKOVANÉ] a bol zrušený výrok o treste vo vzťahu k nemu s príkazom, aby bola vec v potrebnom rozsahu znovu prerokovaná a rozhodnutá. Dovolanie sťažovateľa bolo podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku odmietnuté. Najvyšší súd ako dovolací súd rozhodoval v senáte zloženom z JUDr. Moznera, JUDr. Paludu, JUDr. Šiškovcej, JUDr. Farkaša a JUDr. Bargela.

9. Podľa tvrdenia sťažovateľa uvedeného na strane 2 v prvom odseku ústavnej sťažnosti dovolací rozsudok najvyššieho súdu bol jeho obhajcovi doručený 27. mája 2021. V rozpore s tým podľa rukou písanej poznámky na dovolacom rozsudku najvyššieho súdu bol tento obhajcovi sťažovateľa doručený 17. júna 2021. Z korešpondencie medzi ústavným súdom a najvyšším súdom vyplýva, že podľa doručky (kópiu ktorej má ústavný súd k dispozícii) mal byť dovolací rozsudok najvyššieho súdu doručený obhajcovi sťažovateľa (totožnému s jeho právnym zástupcom v konaní vedenom ústavným súdom) pravdepodobne 17. marca 2021, prípadne 17. apríla 2021 (dátum prevzatia rozsudku je zo strany advokátskej kancelárie vyznačený rukou, pričom mesiac je označený číslom ako 3., prípadne 4.). Zároveň však z doručky vyplývajú rukou písané záznamy poštového doručovateľa, podľa ktorých neúspešný pokus o doručenie s výzvou na opakované doručenie sa uskutočnil 11. júna 2021 a k opakovanému doručeniu, ako aj k uloženiu zásielky došlo 14. júna 2021. Inými slovami, z doručky sa nedá s úplnou istotou zistiť, kedy došlo k doručeniu rozsudku, i keď je celkom zrejmé, že sa tak nestalo v čase vyznačenom ako dátum prevzatia zásielky advokátskou kanceláriou. S prihliadnutím na rukou písaný údaj na rozsudku, podľa ktorého tento bol obhajcovi doručený 17. júna 2021, možno s veľkou mierou pravdepodobnosti považovať práve tento dátum za deň doručenia rozsudku. Úplnú istotu by bolo možné získať iba dopytom na poštu, aby uviedla, kedy podľa jej evidencie malo k doručeniu zásielky dôjsť. Ústavný súd nepovažoval za potrebné tento dôkaz vykonať, keďže z údajov poskytnutých najvyšším súdom je nepochybné, že samotný sťažovateľ rozsudok prevzal 19. júna 2021. Toto zistenie postačuje pre ustálenie záveru o včasnosti podania ústavnej sťažnosti.

10. Podľa konštatovania najvyššieho súdu JUDr. Bargel sa stal členom senátu namiesto JUDr. Micháliku, u ktorého došlo k zániku funkcie sudcu k 28. októbru 2020.

11. Podľa názoru najvyššieho súdu sťažovateľom uplatnené dôvody dovolania nie sú zjavne splnené, čo odôvodňuje odmietnutie jeho dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku. Treba zdôrazniť, že celá dovolacia argumentácia sťažovateľa je z pohľadu dovolacieho konania irelevantného charakteru, a to predovšetkým pre jej skutkovú povahu. Inými slovami, väčšina námietok smeruje len proti všeobecnými súdmi nižšieho stupňa ustálenému skutku, ktorý je však pre najvyšší súd ako dovolací súd záväzný.

12. Jediná dovolacia námietka, ktorá v konečnom dôsledku vo svojej podstate nie je skutková, je námietka týkajúca sa zákonnosti zvukových záznamov získaných na základe priestorového odpočúvania vozidla TOYOTA YARIS. Keďže ide o námietku potenciálne podraditeľnú pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Trestného poriadku, prvotne bolo potrebné zistiť splnenie podmienky podľa § 371 ods. 4 prvej vety, a to jej časti pred bodkočiarkou Trestného poriadku [dôvody podľa odseku 1 písm. a) až g) nemožno použiť, ak táto okolnosť bola tomu, kto

podáva dovolanie, známa už v pôvodnom konaní a nenamietal ju najneskôr v konaní pred odvolacím súdom]. Z obsahu spisu vyplýva, že sťažovateľ v pôvodnom konaní ani raz nepredložil námietku v tom zmysle, že by zvukové záznamy získané na základe priestorového odpočúvania vozidla TOYOTA YARIS boli dôkazmi nepoužiteľnými voči jeho osobe z dôvodu vydania súdneho príkazu podľa § 114 Trestného poriadku na inú osobu (██████). Napriek nesplneniu uvedenej podmienky možno uviesť, že vyhotovovanie zvukových záznamov podľa § 114 Trestného poriadku bolo nariadené a vykonávané v konkrétnom trestnom konaní, pričom niet pochýb, že akékoľvek takto získané dôkazy sú použiteľné voči všetkým osobám stíhaným v danej veci.

13. Čo sa týka údajného porušenia práva na obhajobu [§ 371 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku], k tomu malo dôjsť vlastne nevyhovením obhajobným návrhom na doplnenie dokazovania.

14. V súvislosti s námietkou nevypočutia svedka ██████ je podstatné, že špecializovaný súd sa s týmto dôkazným návrhom dostatočne vysporiadal na hlavnom pojednávaní 17. marca 2016 tak, že navrhovaný dôkaz odmietol vykonať. Svoj postup následne vysvetlil v odôvodnení rozsudku, v ktorom uviedol, že na základe už vykonaných dôkazov poznal všetky podstatné skutočnosti pre obstaranie skutkového podkladu, pričom okolnosti, ktorých sa mal výsluch ██████ týkať, boli nepodstatné. Najvyšší súd sa v odvolacom konaní s týmto záverom stotožnil. Preto nedošlo k porušeniu práva sťažovateľa na obhajobu zásadným spôsobom.

15. Vo všeobecnej rovine treba zdôrazniť, že je zásadný rozdiel medzi odvolaním a dovolaním, resp. medzi rozsahom prieskumu odvolacieho a dovolacieho súdu. Dovolacia argumentácia sťažovateľa je pritom písaná rovnakým spôsobom ako odvolacia, teda bez zohľadnenia toho, že zákon dovolaciemu súdu zakazuje „vstupovať“ do súdmi nižšieho stupňa zisteného skutku uvedeného v skutkovej vete. Je vecou súdov nižšieho stupňa, ktoré dôkazy a v akej kvantite považujú za dostatočné na preukázanie skutkového stavu, a teda akým dôkazným návrhom strán vyhovejú. Ak sa pritom s dôkaznými návrhmi náležite vysporiadajú, niet priestoru pre konštatovanie porušenia práva na obhajobu, resp. vo všeobecnosti pre akýkoľvek zásah zo strany dovolacieho súdu. Nie je možné považovať za porušenie práva na obhajobu či práva na spravodlivý proces, ak sa názory súdu a obvineného na nevyhnutný rozsah dokazovania alebo na spôsob hodnotenia vykonaných dôkazov nezhodujú.

16. Napokon dovolací súd sa nemôže zaoberať tým, či aj iné osoby boli prípadne účastné na stíhanom skutku, pretože „okruh páchatel'ov“ je pre neho záväzne daný (ide o skutkovú otázku).

II.

Argumentácia sťažovateľa

17. Sťažovateľ je toho názoru, že najvyšší súd v dovolacom konaní jednak nedostatočne špecifikoval dôvody odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku, ale tiež neuviedol dostatočne, na základe akých skutočností dospel k názoru o nesplnení dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku. Nebol dostatočne skúmaný postup nižších súdov, hoci dovolací súd má v presne určenom zákonom rámci preskúmať správnosť a zákonnosť napadnutého rozhodnutia (a postupu) súdu konajúceho na podklade konkrétneho obžalobného návrhu vo vzťahu k osobe dovolateľa.

18. Sťažovateľ trvá na tom, že použitie prepisov zvukových záznamov z priestorového odpočúvania osobného motorového vozidla TOYOTA YARIS bolo voči jeho osobe nezákonné s poukazom na § 114 Trestného poriadku. V čase vydania príkazu na odpočúvanie bol sťažovateľ vo väzbe. V tejto súvislosti sa neskúmala existencia dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. e) Trestného poriadku. Ustanovenie § 115 ods. 7 Trestného poriadku treba totiž vykladať doslovne, a to tak, že obligatórnou podmienkou použitia záznamu telekomunikačnej prevádzky v inej trestnej veci je vedenie tohto iného trestného konania pre trestné činy uvedené v § 115 ods. 1 Trestného poriadku súčasne s trestným konaním, v ktorom sa záznam telekomunikačnej prevádzky vykonal. Vzhľadom na nepoužiteľnosť a nezákonnosť odposluchov bolo potrebné v dovolacom rozsudku skúmať a následne dostatočne zdôvodniť, prečo boli námietky zákonnosti odposluchov vykonaných pred začatím trestného stíhania vylúčené.

19. Hoci existovali dostatočné dôkazy aj na vznesenie obvinenia [REDAKOVANÉ], nestalo sa tak, pričom podľa zistenia sťažovateľa otec prokurátora [REDAKOVANÉ] (zastupujúceho štát v dovolacom konaní) spolupracoval s [REDAKOVANÉ], o čom svedčia pripojené prílohy z internetovej tlače.

20. Najvyšší súd sa nezaoberal dostatočne s námietkou, podľa ktorej odsúdenie sťažovateľa je postavené jedine na výpovedi [REDAKOVANÉ]. V tejto súvislosti sťažovateľ poukazuje na konkrétne pasáže odôvodnenia odvolacieho rozsudku najvyššieho súdu.

21. Napokon sťažovateľ uvádza, že najvyšší súd rozhodoval v dovolacom konaní v nezákonom zložení senátu, keď členom senátu bol aj JUDr. Bargel, hoci v zmysle ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku mal byť z rozhodovania vylúčený, keďže sa zúčastnil na rozhodovaní ako sudca súdu iného stupňa v rámci konania o sťažnosti voči zamietnutiu návrhu sťažovateľa na obnovu konania vedeného na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Tost 30/2017.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

22. Ústavnú sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

23. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil navrhovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh preto možno považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 88/07).

24. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je oprávnený preskúmať a posudzovať ani právne názory všeobecného súdu, ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach

a základných slobodách. Posúdenie veci všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

25. Sťažovateľ predovšetkým trvá na námietke nezákonnosti prepisov zvukových záznamov z priestorového odpočúvania osobného motorového vozidla TOYOTA YARIS s poukazom na správny výklad ustanovenia § 115 ods. 7 Trestného poriadku (pozri bod 18).

26. Najvyšší súd vzhľadom na ustanovenie § 371 ods. 4 Trestného poriadku je toho názoru, že túto námietku v dovolaní nebolo možné použiť, keďže sťažovateľ ju neuplatnil najneskôr pred odvolacím súdom, hoci o nej vedel. *Obiter dictum* trvá najvyšší súd na tom, že išlo o zákonne získaný dôkaz použiteľný voči všetkým osobám stíhaným v danej trestnej veci (pozri bod 12).

27. Ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ sa ani len nepokúsil spochybníť záver najvyššieho súdu, podľa ktorého námietku nebolo možné použiť z dôvodov vyplývajúcich z ustanovenia § 371 ods. 4 Trestného poriadku. Sústredil sa totiž iba na *obiter dictum* vyslovený názor najvyššieho súdu o zákonnosti a použiteľnosti prepisov zvukových záznamov z priestorového odpočúvania osobného motorového vozidla TOYOTA YARIS s tým, že podrobnejšie zdôvodňoval, prečo išlo podľa neho vo vzťahu voči nemu o nezákonne získaný, resp. o nepoužiteľný dôkaz. Za tohto stavu považuje ústavný súd záver najvyššieho súdu, podľa ktorého sťažovateľ námietku neuplatnil najneskôr pred odvolacím súdom, za nesporný medzi účastníkmi konania. Táto okolnosť bez ďalšieho postačuje pre konklúziu o zjavnej neopodstatnenosti námietky (bez potreby zaujať stanovisko k použiteľnosti, resp. nepoužiteľnosti prepisov zvukových záznamov vo vzťahu voči sťažovateľovi).

28. Sťažovateľ poukazuje na to, že napriek dostatočným dôkazom umožňujúcim vzniesť obvinenie aj [REDAKOVANÉ], nestalo sa tak z dôvodov uvedených v bode 19.

29. Najvyšší súd v tejto súvislosti zdôrazňuje, že aj vymedzenie okruhu páchatel'ov je skutkovou otázkou, ktorú preto v dovolacom konaní skúmať nemožno (pozri bod 16).

30. Ústavný súd aj v tomto prípade poukazuje na to, že sťažovateľ záver najvyššieho súdu o skutkovej povahe námietky nijako nespochybňuje, keďže na uplatnenú argumentáciu najvyššieho súdu vôbec nereaguje. Postupuje totiž tak, že na námietke trvá, pričom pripojil aj listinné dôkazy, ktoré majú preukazovať jej vecnú opodstatnenosť. Za daného stavu nemá ústavný súd k dispozícii relevantnú protiargumentáciu sťažovateľa, ktorou by tento vyvracal (či aspoň spochybňoval) záver najvyššieho súdu o skutkovej povahe námietky.

31. Najvyšší súd sa podľa názoru sťažovateľa nezaoberal dostatočne s námietkou, podľa ktorej odsúdenie sťažovateľa je postavené jedine na výpovedi [REDAKOVANÉ] (pozri bod 20).

32. Ústavný súd považuje za potrebné konštatovať, že najvyšší súd dostatočným spôsobom (a s poukazom na ustálenú rozhodovaciu prax) vysvetlil, že vzhľadom na ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) časti vety za bodkočiarkou Trestného poriadku dovolací súd je viazaný skutkovými závermi súdov nižších stupňov, a tieto preto nemôže v dovolacom konaní preskúmať, resp. prehodnocovať. Hodnotenie dôkazov vykonané nižšími súdmi je totiž postavené mimo rámec dovolacieho prieskumu (pozri bod 11).

33. Vo všeobecnejšej rovine treba uviesť, že gro námietok uplatnených sťažovateľom v dovolacom konaní malo skutkový charakter. Logický záver z pohľadu sťažovateľa by preto spočíval v tom, aby ústavnou sťažnosťou napadol (aj) odvolací rozsudok najvyššieho súdu, a to vzhľadom na závažné rozdiely v prieskumnej právomoci odvolacieho a dovolacieho súdu vo vzťahu ku skutkovým otázkam. Hoci najvyšší súd na tieto rozdiely výslovne poukázal, sťažovateľ napriek tomu zameral podanú ústavnú sťažnosť iba voči dovolaciemu rozsudku najvyššieho súdu. Tým možnosť nápravy prípadných nedostatkov pri zisťovaní skutkového stavu prostredníctvom ústavnej sťažnosti sám znemožnil.

34. Podľa názoru sťažovateľa najvyšší súd rozhodoval v dovolacom konaní v nezákonnom zložení senátu, keďže členom senátu bol aj JUDr. Bargel, hoci v zmysle ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku mal byť z rozhodovania vylúčený, keďže sa zúčastnil na rozhodovaní ako sudca súdu iného stupňa v rámci konania o sťažnosti voči zamietnutiu návrhu sťažovateľa na obnovu konania na najvyššom súde pod sp. zn. 3 Tost 30/2017 (pozri bod 21).

35. Podľa § 31 ods. 4 prvej a druhej vety Trestného poriadku z rozhodovania na súde vyššieho stupňa je okrem vylúčenia podľa odseku 2 vylúčený sudca, prísediaci, probačný a mediálny úradník, vyšší súdny úradník a súdny tajomník, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní na súde nižšieho stupňa, a naopak. Z rozhodovania o dovolaní je vylúčený ten, kto sa v prejednávanej veci zúčastnil na rozhodovaní ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa.

36. Podľa názoru ústavného súdu týmto ustanovením Trestného poriadku je z rozhodovania o dovolaní vylúčený taký sudca, ktorý sa zúčastnil ako sudca alebo prísediaci súdu iného stupňa na rozhodovaní vo veci samej. Toto ustanovenie nemožno preto aplikovať na sudcu, ktorý sa zúčastnil na rozhodovaní v inom konaní ako v konaní vo veci samej (v danom prípade v rámci obnovy konania). Zmyslom ustanovenia § 31 ods. 4 Trestného poriadku vo vzťahu k sudcovi je totiž zabrániť tomu, aby sa rozhodovania o dovolaní ako mimoriadnom opravnom prostriedku zúčastnil sudca, ktorý predtým už zaujal právny názor vo veci samej. Zmyslom tohto ustanovenia je teda zabezpečiť nezaujatosť a nestrannosť rozhodovania v dovolacom konaní.

37. Vzhľadom na uvedené možno napokon (v reakcii na všeobecne formulovanú námietku sťažovateľa uvedenú v bode 17) konštatovať, že najvyšší súd v dovolacom konaní dostatočne špecifikoval dôvody odmietnutia dovolania podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku a dostatočne uviedol, na základe akých skutočností dospel k názoru o nenaplnení dôvodov dovolania podľa § 371 Trestného poriadku vo vzťahu k námietkam, ktoré sťažovateľ uplatnil v rámci podanej ústavnej sťažnosti.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 30. septembra 2021

Peter Molnár
predseda senátu